

Als een opgeheven beslag in hoger beroep herleeft, moeten tussentijdse wijzigingen in de rechtstoestand van het beslag goed worden geëerbiedigd. Onlangs heeft de Hoge Raad zijn eigen oordelen in dezen bevestigd en de gevolgen voor de derdeverkrijger gepreciseerd.¹ Het devies voor beslagene en derdeverkrijger is: 'direct vervreemden, ondanks het beslag'. En wat is de betekenis voor de strafrechtspraktijk?

Wacht tot het rode licht gedoofd is... Of niet

Herleving van opgeheven beslagen

M. den Besten

PhD-fellow burgerlijk procesrecht, Universiteit Leiden²

Een beslagene wordt doorgaans verrast door een conservatoir beslag omdat het verlot tot het leggen daarvan in beginsel 'ex parte' wordt verleend.³ Hoewel een dergelijke verrassingsaanval vanuit het oogpunt van verzekering van verhaalsmogelijkheden begrijpelijk is, wordt de beslagene daarmee van het ene op het andere mo-

ment 'relatief beschikkingsonbevoegd'.⁴ Beschikkingshandelingen die hij na het leggen van het beslag heeft verricht, kunnen in beginsel niet tegen de beslaglegger worden ingeroepen.⁵ Hetzelfde geldt voor een executoriaal beslag. De beslagene die het beslagen goed wil vervreemden of bezwaren, ziet zo voor zijn neus de spoorbomen dichtgaan.

De beslagene kan van zijn kant evenwel opheffing van het beslag vorderen⁶ en de rechter kan deze vordering op twee manieren toewijzen.⁷ Hij kan de beslaglegger – ex art. 611a Rv op straffe van een dwangsom – veroordelen het beslag op

te heffen, in welk geval de opheffing een feit is op het moment dat de beslaglegger uitvoering geeft aan het (condemnatoir) opheffingsvonnis. Veel effectiever, en voor de beslagene aantrekkelijker, is de tweede mogelijkheid: de rechter heft zelf het beslag op, door dit in het dictum van het vonnis te bepalen. Een dergelijk (constitutief) opheffingsvonnis dient echter wel uitvoerbaar bij voorraad te zijn verklaard, wil de nieuwe rechtstoestand van het beslagen goed intreden vóór het moment waarop dat vonnis kracht van gewijsde krijgt.⁸ Een uitvoerbaarverklaring bij voorraad voorkomt daarnaast dat een hoger beroep tegen het opheffingsvonnis ingevolge art. 350 Rv de tenuitvoerlegging daarvan schorst.⁹

Wanneer het beslag (bij voorraad uitvoerbaar) wordt opgeheven, kan de beslagene weer vrijelijk over het betreffende goed beschikken.¹⁰ De spoorbomen

1 HR 5 september 2008 (Forward/Huber), *RvdW* 2008, 801, m.nt. E. Loesberg onder *JBPt* 2008, 52.
2 Met dank aan prof. mr. H. J. Snijders, mr. dr. M. B. de Boer en mr. H. W. B. thoe Schwartzenberg (afdeling Burgerlijk procesrecht UL) en mr. W. Geelhoed (afdeling Straf- en strafprocesrecht UL) voor hun commentaar op een eerdere versie van dit artikel.
3 Ingevolge art. 720 Rv kan verlot tot het leggen van beslag op een periodieke vordering in de zin van art. 475c Rv (loonbeslag) slechts worden verleend nadat de schuldenaar is gehoord of deze de gelegenheid te worden gehoord, ongemerkt voorbij heeft laten gaan. Een beperkt aantal rechtbanken kent daarnaast nog de mogelijkheid van het 'zwart' of 'grijs' maken van het beslag; vgl. de *Beslagyllabus*, 7^e versie (januari 2008), p. 5, sub 20, te vinden op www.rechtspraak.nl.

4 Vgl. o.m. A-G Wesseling-van Gent, sub 2.4 van haar conclusie vóór Forward/Huber; en H. J. Snijders, 'Aanspraken op een goed ontstaan tussen een beslag op dat goed en de vernietiging van een rechterlijke opheffing van dat beslag', in: *WPtNR* 6781 (2009), p. 24, met verwijzingen naar verdere literatuur in noot 9 aldaar.
5 Dit kan onder omstandigheden anders zijn voor de derdeverkrijger te goeder trouw: zie artt. 453a lid 2, 474a lid 1 j^o, 453a lid 2, 475h lid 2 j^o, 453a lid 2 en (726 lid 1 j^o) 505 lid 2 in fine Rv. Voorts kan worden gewezen op de bijzondere situatie van art. (726 lid 1 j^o) 505 lid 3 Rv.
6 Vgl. art. 705 Rv (bij conservatoir beslag) en art. 438 Rv (bij executoriaal beslag).
7 Vgl. E. M. Meijers, *Het kort geding*, bewerkt door J. Th. Vermeulen, Zwolle: W. E. J. Tjeenk Willink 1967, p. 150-151; H. Oudelaar, *Civielrechtelijke executiegeschillen* (diss. Leiden), Arnhem: Gouda Quint 1992, p. 334.

8 Aldus HR 20 januari 1995 (Smokehouse/Culimer), *NJ* 1995, 413 (m.nt. HER), r.o. 3.2.
9 Vgl. HR 23 februari 1996 (DKHB/KIVO), *NJ* 1996, 434, m.nt. A. A. van Rossum onder *JOR* 1996, 42, r.o. 3.3: 'Indien [...] het vonnis waarbij het beslag is opgeheven, niet uitvoerbaar bij voorraad is verklaard, en van het vonnis tijdig hoger beroep is ingesteld, behoudt het beslag zijn werking tot het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.'
10 In HR 26 mei 2000 (Aruba/Boeije), *NJ* 2001, 388 (m.nt. HJS), r.o. 3.3.2, tweede alinea, in fine, en

Opheffing van het beslag per uitvoerbaar bij voorraad verklaard opheffingsvonnis doet voor de derdeverkrijger de voor hem geldende 'relatieve beperkingen' vervallen

gaan dus weer open, hoewel de waarschuwingslichten bij de overgang blijven knippen. Het opheffingsvonnis kan immers in hoger beroep sneuvelen, waarmee het opgeheven beslag herleeft. Wijzigingen in de rechtstoestand van het beslagen goed in de tussenliggende periode moeten evenwel worden geëerbiedigd.¹¹ Met andere woorden: door de vernietiging van het opheffingsvonnis in hoger beroep gaan de spoorbomen weer dicht, maar als de beslagene met het betreffende goed inmiddels de spoorwegovergang is overgestoken, moet dat worden geëerbiedigd.

Positie derdeverkrijger

Welke gevolgen de hiervoor bedoelde eerbiediging heeft, in het bijzonder voor de positie van de derdeverkrijger, is door de Hoge Raad toegelicht in twee arresten. In HR 26 mei 2000 (Aruba/Boeije), NJ 2001, 388 (m.nt. HJS), r.o. 3.3.2, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de derdeverkrijger

.....
in Forward/Huber, r.o. 3.3.3, wordt expliciet gesproken van het 'volledig herstellen van de beslagene in zijn beschikkingsbevoegdheid'. Dit arrest is eveneens geannoteerd door I. Spinath onder JOR 2000, 203; en A.I.M. van Mierlo in AA 2001, p. 107-114.

11 Vgl. DKHB/KIVO, r.o. 3.3 (m.b.t. constitutief opheffingsvonnis). Uit Aruba/Boeije volgt dat hetzelfde geldt ten aanzien van een beslag dat op grond van een condemnatoir opheffingsvonnis is opgeheven door de beslaglegger.

die het goed verkrijgt in de periode tussen opheffing van het beslag en vernietiging van het opheffingsvonnis, verkrijgt van een volledig beschikkingsbevoegde, en dat deze zijn verkregen rechten dan ook aan de beslaglegger kan tegenwerpen. Daarbij is het niet van belang of de derdeverkrijger ten tijde van zijn verkrijging weet dat het opheffingsvonnis nog niet in kracht van gewijsde is gegaan, en dat daartegen hoger beroep is ingesteld. Het maakt, met andere woorden, niet uit of de derdeverkrijger al dan niet te goeder trouw heeft verkregen.¹²

Een stap verder gaat de Hoge Raad in HR 5 september 2008 (Forward/Huber), RvdW 2008, 801, r.o. 3.3.2-3.3.5, met zijn oordeel dat de derdeverkrijger óók rechten aan de beslaglegger kan tegenwerpen, welke door hem van de beslagene zijn verkregen in de periode vóór opheffing van het beslag. Weliswaar is de beslagene op dat moment ten gevolge van het beslag 'relatief onbevoegd' om over het beslagen goed te beschikken, en verkrijgt de derdeverkrijger dat goed dus 'relatief be-

.....
12 Wanneer men niet toekomt aan vragen van derdenbescherming tegen beschikkingsonbevoegdheid, zoals Snijders sub 2 van zijn noot onder Aruba/Boeije terecht opmerkt, komt men immers ook niet toe aan vragen omtrent het al dan niet te goeder trouw zijn van de derdeverkrijger.

zwaard', maar opheffing van het beslag bij of ingevolge een uitvoerbaar bij voorraad verklaard opheffingsvonnis herstelt de beslagene volledig in zijn beschikkingsbevoegdheid, zodat de derdeverkrijger het (voordien) beslagen goed – in lijn met Aruba/Boeije – alsnog onbezwaard verkrijgt, in de zin dat de voor hem geldende 'relatieve beperkingen' alsnog vervallen. Ook in dit verband lijkt de Hoge Raad het niet van belang te achten of de derdeverkrijger al dan niet te goeder trouw heeft verkregen, nu hij in zijn overwegingen geen uitzondering maakt met betrekking tot de derdeverkrijger die ten tijde van zijn verkrijging met het beslag bekend is.¹³

De verstrekkende gevolgen van voren genoemde jurisprudentie worden door de Hoge Raad bondig samengevat in r.o. 3.4 van Forward/Huber: de derdeverkrijger verkrijgt door de opheffing van het beslag (alsnog) de onbelaste eigendom van het (voordien) beslagen goed, en het beslag

.....
13 Het uitvoerbaar bij voorraad verklaarde opheffingsvonnis brengt mee dat de derdeverkrijger heeft verkregen van een (alsnog) volledig beschikkingsbevoegde, zodat men ook in dit geval niet (meer) toekomt aan vragen van derdenbescherming tegen beschikkingsonbevoegdheid, en dus ook niet aan vragen omtrent het al dan niet te goeder trouw zijn van de derdeverkrijger ten tijde van zijn verkrijging.

is in zoverre door de vernietiging van het opheffingsvonnis niet herleefd. Het maakt dus niet uit of de beslagene het beslagen goed heeft vervreemd ná opheffing of vóór opheffing van het beslag: in beide gevallen vist de beslaglegger achter het net. Daarmee lijkt het devies voor beslagene en derdeverkrijger: ‘direct vervreemden, ondanks het beslag’.

Vervreemding strafbaar?

Wordt de beslagene die met het beslagen goed de spoorwegovergang ‘oversteekt’ tussen knipperende waarschuwingslichten (Aruba/Boeije), of zelfs tussen gesloten spoorbomen door (Forward/Huber), mogelijk nog geschept door een trein in de vorm van art. 198 lid 1 Sr? Dit bepaalt immers: ‘Hij die opzettelijk enig goed aan het krachtens de wet daarop gelegd beslag onttrekt, of wetende dat het daaraan onttrokken is, verbergt, wordt gestraft met [...]’.¹⁴ Wanneer de vervreemding van het beslagen goed plaatsvindt ná opheffing van het beslag, lijkt dit niet mogelijk, aangezien dan niet is voldaan aan het delictsbestanddeel dat spreekt van een ‘krachtens de wet gelegd beslag’.¹⁵ Bij vervreemding vóór opheffing van het beslag ligt dit mogelijk anders, omdat de opheffing van het beslag pas ingaat op het moment van uitspraak van het uitvoerbaar bij voorraad verklaarde opheffingsvonnis, zodat er in de periode tussen beslaglegging en opheffing steeds van beslag sprake is geweest.¹⁶ De Hoge Raad heeft in HR 30 mei 1995, NJ 1995, 622, r.o. 6.3, geoordeeld dat art. 198 Sr niet beoogt de belangen van de beslagleg-

Vervreemding van een beslagen goed vóór opheffing van het beslag lijkt niet strafbaar te zijn als met de levering wordt gewacht tot de opheffing, of bij levering c.p.

ger te beschermen, doch strekt tot eerbiediging van een daad van het openbaar gezag. Of de beslaglegger door de aan de beslagene verweten gedraging is benadeeld – of bevoordeeld – is niet relevant.¹⁷ Hieruit lijkt voort te vloeien dat de beslagene het beslag in de periode voorafgaand aan de opheffing daarvan dient te respecteren, net zoals een partij zich aan een veroordeling in kort geding dient te houden, zolang het kortgedingvonnis niet in appèl is vernietigd.¹⁸ Weliswaar volgt uit Forward/Huber dat de beslagene ook in geval van vervreemding vóór opheffing van het beslag volledig wordt hersteld in zijn beschikingsbevoegdheid door opheffing van het beslag bij of ingevolge een uitvoerbaar bij voorraad verklaard opheffingsvonnis, en dat wijzigingen in de rechtstoestand van het beslagen goed – ondanks eventuele vernietiging van dat vonnis in appèl – moeten worden geëerbiedigd; dit betekent mijns inziens echter niet automatisch dat daarmee ook de eventuele strafbaarheid van die vervreemding is vervallen. Civielrechtelijk mag de vervreemding dan wel zijn ‘gereguleerd’ door het nadien opheffen van het beslag, maar dat betekent niet dat er ook strafrechtelijk niets (meer) aan de hand is.¹⁹

‘Onttrekken’ aan beslag

Of vervreemding van het beslagen goed strafbaar is, hangt hoofdzakelijk af van de uitleg die wordt gegeven aan het delictsbestanddeel ‘onttrekken’. Men zou kunnen betogen dat de beslagene die het beslagen goed vóór opheffing van het beslag vervreemdt, dat doet ‘onder last van het beslag’. De derdeverkrijger verkrijgt daarmee slechts ‘relatief bezwaard’, zodat van ‘onttrekken’ aan het beslag strikt genomen geen sprake is. Deze benadering heeft evenwel tot gevolg dat ook wanneer het beslag na de vervreemding niet wordt opgeheven, er geen sprake is van strafbaar handelen, omdat ook in dat geval de derdeverkrijger slechts ‘relatief bezwaard’ heeft verkregen. Art. 198 Sr zou daarmee voor civielrechtelijke beslagen volkomen zinloos zijn, hetgeen echter niet het geval is²⁰, zodat deze benadering niet als juist kan worden aanvaard.

Uit strafrechtelijk oogpunt²¹ kan voor ‘onttrekking’ aan het beslag als algemeen criterium worden gesteld dat het betreffende goed buiten de (feitelijke) macht van de beslagene wordt gebracht.²² Zo was het in HR 30 mei 1995, NJ 1995, 622, r.o. 6.3, bij de beoordeling van de vraag of van een ‘onttrekking’ in de zin van art. 198 Sr sprake was, beslissend of het beslagen goed zich nog in de (feitelijke) macht van de beslagene bevond. A-G Fokkens merkt sub 10 van zijn conclusie vóór dat arrest op, dat slechts van belang is of de beslagene het beslag heeft geëerbiedigd, in de zin dat deze niet op enigerlei wijze eigenmachtig over het beslagen goed heeft ‘beschikt’. Of de Hoge Raad dit strengere ‘beschik-

14 Dit artikel omvat elk krachtens de wet gelegd beslag, dus zowel het strafrechtelijk als het civielrechtelijk gelegd beslag, aldus HR 5 januari 1920, NJ 1920, p. 115; nadien o.m. herhaald in HR 26 februari 1946, NJ 1946, 170. Het insolventiebeslag valt evenwel niet onder de reikwijdte van dit artikel, nu de artt. 341-344 Sr daarvoor reeds een bijzondere regeling bevatten en het insolventiebeslag bovendien niet kan worden aangemerkt als een ‘krachtens de wet gelegd beslag’ in de zin van art. 198 lid 1 Sr; vgl. HR 27 oktober 1959, NJ 1960, 73 (m.nt. BVAR).

15 Ook Snijders meent sub 6, derde alinea, van zijn noot onder Aruba/Boeije dat er aanleiding is om een tussentijdse beschikking door de beslagene in deze situatie niet ex art. 198 Sr strafbaar te achten.

16 Vgl. o.m. A.I.M. van Mierlo, ‘Beslaglegging, opheffing en herleving’, in: *NbBW 1996-4*, p. 40; F.H.J. Mijnsen, *Materieel beslagrecht*, Deventer: Kluwer 2003, p. 57 en Ras, sub 3, tweede alinea, van zijn noot onder Smokehouse/Culimer. In geval van een condemnatoir opheffingsvonnis gaat de opheffing van het beslag pas in op het moment dat de beslaglegger aan dat vonnis gevolg geeft.

17 Zie in dezelfde zin eerder HR 23 mei 1920, W 9041; HR 8 april 1975, NJ 1975, 297; alsmede HR 29 oktober 1991, NJ 1992, 267, r.o. 10.1, in fine.

18 Vgl. HR 16 november 1984 (Ciba Geigy/Voorbraak), NJ 1985, 547 (m.nt. WHH en LWH), r.o. 3.4.

19 Vgl. in dit verband ook A-G Fokkens, die sub 8 en 9 van zijn conclusie vóór HR 30 mei 1995, NJ 1995, 622, opmerkt dat de ‘civielrechtelijke blokkering’ die het beslag met zich brengt, een andere is dan de ‘strafrechtelijke blokkering’.

20 Zoals o.m. moge blijken uit de hiervoor vermelde (strafrechtelijke) jurisprudentie betreffende onttrekking van goederen aan civielrechtelijke beslagen.

21 Vgl. m.b.t. verschillen in civielrechtelijke en strafrechtelijke interpretatie van begrippen, alsmede daaruit voortvloeiende disharmonieën: J. de Hullu, *Materieel strafrecht. Over algemene leerstukken van strafrechtelijke aansprakelijkheid naar Nederlands recht*, Deventer: Kluwer 2006, p. 36-38.

22 Vgl. Noyon/Langemeijer/Remmelink, *Het Wetboek van Strafrecht*, aant. 3 bij art. 198 jº aant. 7 bij art. 189 Sr (suppl. 127, juni 2004), Deventer: Kluwer (losbl.), en eerder H.L.A. Visser, ‘Strafrechtelijke onttrekking aan civielrechtelijk beslag’, in: *Themis* 1907, p. 281-288 (m.n. p. 287), die tot dit criterium komen na een vergelijking met andere delictomschrijvingen waarin ‘onttrekken’ centraal staat, zoals het ‘onttrekken’ van voorwerpen aan het onderzoek van ambtenaren van justitie of politie (art. 189 Sr), het ‘onttrekken’ van minderjarigen aan het wettig over hen gestelde gezag (art. 279 Sr), en het ‘onttrekken’ aan de (failliete) boedel (art. 341 Sr).

kingscriterium' onderschrijft, valt uit r.o. 6.3 – waarin de Hoge Raad slechts aansluit bij het hiervoor als 'algemeen' aangeduide criterium – evenwel niet af te leiden.

Aan de hand van hiervoor bedoeld algemeen criterium valt ten aanzien van beslagen roerende zaken relatief eenvoudig en objectief vast te stellen of deze aan het beslag zijn 'onttrokken', al lijkt daarbij een levering per constitutum possessorium (vgl. art. 3:90 lid 2 BW) geen 'onttrekking' op te leveren. Het beslagen goed blijft in dat geval immers in de *feitelijke* macht van de beslagene, hetgeen niet wegneemt dat de derde-verkrijger vanaf dat moment – 'relatief onbevoegd' – over dat goed kan beschikken. Maar ook met betrekking tot beslagen onroerende zaken is het criterium bruikbaar. In het geval dat een beslagen onroerende zaak wordt verkocht, en de levering van die zaak door inschrijving van de transportakte in de openbare registers heeft plaatsgevonden (vgl. art. 3:89 lid 1 BW), heeft dit tot gevolg dat die zaak zich niet meer in de (feitelijke) macht van de beslagene bevindt, zodat geconcludeerd moet worden dat laatstgenoemde heeft 'onttrokken' aan het beslag.²³ Dat de derde-verkrijger in de hiervoor bedoelde situaties slechts 'relatief onbevoegd' over het verkregen goed kan beschikken en een eventuele beschikking niet tegen de beslaglegger kan worden ingeroepen – tenzij het beslag nadien wordt opgeheven (vgl. Forward/Huber) – is strafrechtelijk niet relevant.

Indachtig het vorenstaande lijkt de beslagene die een beslagen goed verkoopt vóór opheffing van het beslag niet ex art. 198 Sr strafbaar te handelen, zolang hij met levering van dat goed wacht totdat het beslag is opgeheven, of (bij roerende zaken) per c.p. levert, omdat het beslagen goed daarmee niet ten tijde van het beslag buiten de (feitelijke) macht van de beslagene is gebracht. Indien het beslag niet wordt opgeheven, kan de beslagene weliswaar niet leveren of (bij levering per c.p.) feitelijk overgeven zonder strafbaar te handelen en is hij mogelijk schadevergoeding verschuldigd op grond van een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van de betreffende overeenkomst (vgl. art.

23 Met betrekking tot onroerende zaken moet uit de openbare registers worden afgeleid wie deze in zijn macht heeft; de feitelijkheid van die macht treedt bij onroerende zaken minder nadrukkelijk op de voorgrond.

6:74 BW), maar dat is een civielrechtelijk probleem.

Toch lijkt het goed om enige voorzichtigheid te betrachten, in het licht van het hiervoor besproken strengere 'beschikingscriterium' van A-G Fokkens. Indien immers het 'op enigerlei wijze eigenmachtig over het beslagen goed beschikken' als een 'onttrekking' in de zin van art. 198 Sr moet worden aangemerkt, dan zou ook reeds een enkele verkoop (al dan niet gevolgd door levering per c.p.) strafbaar kunnen zijn. Dit valt dan wellicht nog weer te voorkomen door over het beslagen goed te beschikken 'onder opschortende voorwaarde van volledig herstel in de beschikingsbevoegdheid',²⁴ doch zeker is dat niet. Al met al voldoende stof tot nadenken voor de beslagene die vóór opheffing van het beslag wil vervreemden of bezwaren.

Schijn en voorzorg

Met Forward/Huber zet de Hoge Raad de deur open voor allerhande schijnhandelingen tijdens het beslag tussen beslagene, derdeverkrijgers, vierdeverkrijgers et cetera, die in beginsel worden gesauveerd.²⁵ De beslagene kan aldus bewerkstelligen dat het voordeel van de beslaglegger in rook opgaat. Wanneer de beslagene daarbij gebruikmaakt van een stroman, aan wie het beslagen goed wordt geleverd en die dat goed vervolgens weer aan de beslagene

24 Zoals gesuggereerd door Snijders, *t.a.p.*, p. 24.

25 Vgl. noot 41 van de conclusie van A-G Wesseling van Gent vóór Forward/Huber.

teruglevert, vloeit uit Forward/Huber voort dat zelfs in dat geval de wijzigingen in de rechtstoestand van het beslagen goed moeten worden gerespecteerd. De beslaglegger die door een dergelijke schijnhandeling wordt benadeeld, zal daartegen slechts kunnen ageren door middel van een beroep op de Pauliana-regeling van artt. 3:45 e.v. BW, of uit hoofde van een jegens hem gepleegde onrechtmatige daad.²⁶ Daarmee ligt de bal echter wel weer bij de beslaglegger.

De beslaglegger kan in het opheffingsgeschil primair concluderen tot afwijzing van de gevorderde opheffing en subsidiair tot het niet uitvoerbaar bij voorraad verklaren van het opheffingsvonnis, teneinde te voorkomen dat de nieuwe rechtstoestand van het beslagen goed intreedt voordat het opheffingsvonnis kracht van gewijsde krijgt.²⁷ Meer subsidiair kan de beslaglegger op grond van art. 233 lid 3 Rv vorderen dat de rechter aan de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van dat vonnis de voorwaarde verbindt dat tot een door hem te bepalen bedrag zekerheid wordt gesteld door de beslagene. Zowel in de jurisprudentie van de Hoge Raad²⁸ als in de literatuur²⁹ is meermalen expliciet op deze trits aan voorzorgsmaatregelen gewezen.

Grotere terughoudendheid

Hoewel de jurisprudentie van de Hoge Raad omtrent herleving van opgeheven beslagen overwegend in het voordeel van de beslagene lijkt te zijn, kunnen de verstrekkende gevolgen van een opheffing de rechter ook juist bewegen tot een grotere terughoudendheid bij het opheffen van een beslag. De spoorbomen kunnen lang dicht blijven en gaan misschien zelfs tussentijds niet meer open in het kader van een opheffingsgeschil.

26 Aldus o.m. ook E.M. Tjon-En-Fa & C.M. Reijnen, 'Beslag op onroerende zaken; de rechtsgevolgen van een tijdelijke opheffing', in: *MvV* 2008-10, p. 245; Mijnsen, *a.w.*, p. 12; Van Mierlo 1996, *t.a.p.*, p. 42; en dezelfde, sub 5, derde alinea, van zijn noot onder Aruba/Boeije in *AA* 2001, p. 113.

27 Vgl. in dit verband r.o. 3.2 van Smokehouse/Culimer en r.o. 3.3 van DKHB/KIVO.

28 Vgl. r.o. 3.2, derde zin, van Smokehouse/Culimer; alsmede r.o. 3.3.2, laatste alinea van Aruba/Boeije. Zie ook A-G Wesseling-van Gent, sub 2.12, tweede alinea, van haar conclusie vóór Forward/Huber.

29 Vgl. o.m. Tjon-En-Fa & Reijnen, *t.a.p.*, p. 245; A.I.M. van Mierlo, 'Beslagperikelen', in: *NbBW* 1995-3, p. 33; en dezelfde, sub 7, tweede alinea, van zijn noot onder Aruba/Boeije in *AA* 2001, p. 114.